

דרשה ראשונה

העם: ירא אלוהים, הנעלה ברוממותו, והעריך אותו בזכות ערכו, ותן לכל מי שיש לו זכות את זכותו, כי זה מן הצדק שאלוהים ציווה, ואל תשלול מאנשים את זכותם דברים, ואין מבצעים שחיתות בארץ כקלקלים.

אהובים יקרים: שתי הדרשות הקודמות דובר על ניסי הנביא, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום. הוא רחום עלינו יותר מאמהותינו ואבותינו.

ומכיוון שמעמדו של הנביא, יהי רצון שתפילתו של האל ושלומו עליו, ואדון שלו היה בדרגה זו, והצורך של העם בו היה במידה זו, אלוהים הורה על נביאו, יהי תפילת אלוהים ושלומו אותו, מערכת זכויות וחובות המארגנות את הקשר הקושר אותם אליו בצורה מדויקת וחד משמעית.

זכויות אלה כוללות את מה שקשור להיבט של המסר שנשלח, וחלקן קשורות לאיש השליח, יהי רצון שתפילותיו של האל ושלומו עליו, כהעדפה וכבוד מאלוהים עבורו.

ישנם טקסטים רבים הנוגעים לזכויות אלה בספר האלוקים הכל יכול ובסונה של נביאו, יהי רצון שתפילת האל ושלומו עליו, שהבהירו, פירטו והבהירו את ההיבטים של זכויות אלה.

כל הזכויות הללו הן העיקרון השני של הדת המקורית, כפי שמעידה אמירתנו: "אני מעיד שאין אלוהים מלבד אלוהים, ואני מעיד כי מוחמד הוא שליח האלוהים".

לפיכך, היה מוטל על כל מי שמגיד עדות זו, ואלוהים מגנה דת זו, להקיף את הזכויות הללו בידע, ולדבוק בהן באמונה, במילה ובמעשה, שכן זהו אחד מחוזי האמונה בהם אמונתו של האדם. לא ניתן להשיג בלעדיו.

מצער שמוסלמים רבים בימינו אינם מודעים בזכויות אלו במידה רבה, ולכן אתה רואה אותם בצדדים מנוגדים: בעניין זה:

באשר למי שלא מצליח למלא את הזכויות האלה שאלוהים הקנה לאוממה, אתה רואה שהוא לא מייחס להם משקל כלשהו או שם לב אליהם.

או חדשן מוגזם שהתכוון לדרך של מתינות, התכופף על מה שהוא חידש, מתוך מחשבה שעל פי מה שהוא עושה - של עניינים מחדשים בעניין זה, הוא עשה טוב, וכי הוא מגשים את מה שאלוהים מצווה מימין של נביא מוחמד שלנו, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום. מכיוון שרוב הבעלים של שני הצדדים הללו גרמו להם ליפול במה שהם נמצאים, בורותם לדעת את הזכויות הללו באופן הנדרש בחוק, היה צורך לדעת את אותן זכויות ולדעת את הדרך ליישמן.

הזכויות הראויות של הנביא, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום, על כל אחד מבני העם הזה הם עשרה, והם כדלקמן:

מאמין בו, אוהב אותו, מציינת לו, עוקב אחריו, מחקה אותו, מעריך אותו, מאדיר אותו, הצורך לייעץ לו, לאהוב את משפחתו ואת חבריו, להתפלל עבורו.

אמונה בנביא, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום, היא חובתו הראשונה של מוסלמי.

אמונה בשליח: הוא להאמין בו, לציית לו ולפעול על פי חוקיו.

עניינים אלה הם עמודי התווך שעליהם מבוססת האמונה בנביא, יהי עליו תפילת אלוהים ושלומו, ונדרשת בירור עניינים אלה כאשר אנו מאמינים בנביא, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום.

באשר לאמונתו, שיהיה עליו תפילת אלוהים ושלו, שני דברים גדולים קשורים אליו: האחד: להוכיח את נבואתו ואת אמיתותו במה שהעביר מאלוהים, וזה ספציפי עבורו, יהי רצון שתפילותיו ושלו של האל להיות עליו.

כמה דברים נופלים תחת הוכחה והסמכה זו, כולל:

האמונה בכלליות המסר שלו לכל שני העמים הכבדים גרמה להם להשתגע, והאמונה שהוא חותם הנביאים, והמסר שלו הוא סיום כל המסרים, והאמונה שהמסר שלו מבטל את החוקים הקודמים, ו אמונה שהוא, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום, העביר את המסר, השלים אותו, הגשים את האמון וייעץ לאומה עד שיעזוב אותם. בלילה הלבן כימו.

אמונה בחוסר הטעות שלו, יהי רצון שתפילת האל ושלו עליו, והאמונה בזכויותיו המנוגדות למה שהוזכר קודם לכן, כמו אהבתו וערצתו, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום.

השנייה: "אמונה במה שהביא, וכי מה שהביא מאלוהים היא אמת שיש לעקוב אחריה. זה חובה עליו, שאלוהים". יברך אותו ויעניק לו שלום, ולכולם.

חובה להאמין לנביא, שיהיה עליו תפילת אלוהים ושלו בכל מה שסיפר על אלוהים אדירים, מהחדשות על מה שקדם והבשורה על העתיד לבוא, ומה מותר ממה מותר, ומה אסור ממה שאסור, ולהאמין שכל זה מאת אלוהים [אדירים, אמר הקב"ה: (והוא לא אומר מרצון * זה אלא גילוי שמתגלה-נג'ם

בין זכויותיו המחויבות היא ציות לו ובעקבות החוק שלו: אמונה בשליח, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום, כוללת גם אמונה במה שהוא הביא, זה כולל גם נחישות לפעול לפי מה שהוא הביא, וזהו עמוד האמונה השני בו, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום.

פירוש הדבר: כניעה אליו, יהי רצון שתפילת האל ושלו עליו, על ידי עשיית מה שציווה, והימנעות ממה שאסר ונזף; בהתאם לאמירת הקב"ה: (וכל אשר השליח נותן לך, קח אותו, וכל מה שהוא אוסר עליך, הימנע מכך) [אל-השר כי זה המתווך בין אלוהים לשני המשקולות בדיווח.

השייח 'של האיסלאם אבן תימיה אמר: "הבריאה חייבת להכיר במה שהנביא, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום, שהביא. שליח האל, שיהיה עליו תפילת אלוהים ושלו, וזה הגשמת העדות. שאין אלוהים מלבד אלוהים, ושמוחמד הוא שליח האלוהים. מאמין לו ומאמין במה שהוא, יהי תפילת אלוהים עליו השלום, הובא והגשתו אליו, משום שהעליל על אחד משני העניינים הללו מנוגד אמונה וסותרת את זה.

אללה, ברך את נביא מוחמד שלנו ואת משפחתו וחבריו, והפוך אותנו בקרב בני משפחתו ומסיבתו למוצלחים ... בעולם הזה ובעולם הבא

באשר להלן: העם: ככל שמעמדו של הנביא גדול יותר, כך זכויותיו גדולות יותר, ונביאנו הוא הטוב ביותר בכל הבריאה, ולכן זכויותיו גדולות, ומי שמגשים אותן, יהיה לו פרס גדול עבור זה. והחדית 'עדיין קשור בזכויותיו של נביא מוחמד עליו עליו אדוני, התפילה והשלום הטובים ביותר

מוסלמים: אחת הזכויות החשובות ביותר של הנביא, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום, היא לעקוב אחר סוננה שלו, לקרוא לה, להפיץ אותה בקרב אנשים ולהגן עליה.

בפסוק זה כיבד אלוהים את שליחו, עליו השלום, את חייו ואת מותו, והזכיר את מעמדו עמו וטהר את המעשה הרע של מי שחשב רע מצדו, או בעניין נשותיו, וכולי. והתפילה היא מאלוהים, רחמיו והנאתו, ומן המלאכים תחינה ומחפשת סליחה, ומן האומה תחינה והאדרת מצוותו.

סוגיה: החוקרים נבדלו לגבי הכינוי באמירתו: הם מתפללים. קבוצה אמרה: הכינוי בו הוא לאלוהים ולמלאכים, וזו אמירה מאת אלוהים אדירים שבאמצעותה כיבדו את מלאכיו, וזה לא מלווה בהתנגדות שבאה באמירתו של המטיף: מי שמציית לאלוהים ולשליח שלו הונחה, ומי שלא מציית להם הונה. שליח האל, יהי עליו תפילת אלוהים ושלו, אמר לו: הנמלטים המטיף, אומר, "וכל מי שלא מציית לאלוהים ושליחו." מספר הסאהי. הם אמרו: מכיון שלא באף אחד לשלב את זכרו של אלוהים יכול עם אחרים במצפון, ולאלוהים הזכות לעשות את מה שהוא רוצה בכך. וקבוצה אמרה: הנאום הושמט, הערכתו שאלוהים מתפלל ומלאכיו מתפללים, ואין עצרת בפסוק במצפון, וזה מותר לבני אדם לעשות. שליח האלוהים, יהי רצון שתפילתו ושלומו של אלוהים עליו, לא אמר, "איזה עלוב הוא המטיף, אתה במובן הזה." אלא, הוא אמר

זאת משום שהמטיף עמד על אלה שלא צייתו להם, והשתתק. והם ציטטו כראיה את מה שאמר אבו-דוד בסמכותו של עודאי בן חים כי מטיף נשא דרשה לנביא, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום, והוא אמר: מי מציית לאלוהים ולשליחו ומי שלא מציית להם. הוא אמר: קום - או לך - איזה מטיף רע אתה. אולם יתכן שכאשר טעה בהקדשתו ואמר לו: נחרץ מהדרשן, לאחר מכן תיקן עברו את כל דבריו, אז אמר: אמור: מי שלא מציית לאלוהים ולשליח שלו כמו בספר. של מוסלמים. הוא תומך באמירה הראשונה שהוא לא עצר ב (ובאלה שלא מצייתים להם). ואבן עבאס קרא: (ומלאכיו) על ידי העלאת מקום שמו של האל לפני כניסתו (פנימה). והציבור מזדהה עם האנדרטה הכתובה.

אמר הקב"ה: הו המאמינים, התפללו עליו ותנו לו שלום. יש חמש נושאים

הראשון: אמירת הקב"ה: הו המאמינים, התפללו עבורו ונתנו לו שלום. אלוהים אדירים צווה על עובדיו להתפלל על נביא מוחמד שלו, שאלוהים יברך אותו ויעניק לו שלום, בלי נביאיו, לכבד אותו, ואין מחלוקת שהתפילה עליו היא חובה [עמ' 211] בחיים פעם אחת, ובכל פעם מחובות הן הסונות המאושרות שלא ניתן להשאיר או להזניח אלא על ידי אלה שאין בהן שום טוב. אל-זמכשרי: אם אתה אומר את התפילה על שליח האלוהים, האם תפילת האל ושלומו עליו, היא חובה או מומלצת? אמרתי: זה חובה. הם נבדלו בין אם זה חובה, וחלקם הפכו אותו לחובה בכל פעם שהוא מוזכר. ובחדית':

מי שמוזכר בפניו ולא מתפלל עבורי, אז הוא ייכנס לאש, ואלוהים יגרש אותו מסופר שנאמר לו: שליח אלוהים, ראית את דברי האל הכל יכול: אלוהים ומלאכיו מתפללים אל הנביא, אז הנביא, יהי עליו תפילת אלוהים ושלומו: זה הוא מהידע הנסתר, ואם לא היית שואל

אותי על זה, לא הייתי מספר לך על זה. מוסלמי מתפלל בשבילי אלא ששני המלאכים אומרים "אלוהים סולח לך." ואלוהים אדירים ומלאכיו אמרו בתגובה לשני המלאכים האלה, "אמן." ואני לא זוכר מתי עבד מוסלמי לא מתפלל עבורי אלא ששני המלאכים אמרו, "אלוהים לא יסלח לך." ואלוהים אדירים ומלאכיו אמרו לשני אלה. מלאכים, אמן

וכמה מהם אמרו: חובה פעם אחת בכל כינוס, גם אם הוא מוזכר שוב ושוב, כמו שאמר בפסוק ההשתטחות והספיחה של עיטוש. כך גם לגבי כל תחנון בתחילתו ובסיומה, וחלקם הופכים אותה לחובה בחיים. הוא גם אמר בהצגת שני האישורים. מה שנדרש באמצעי זהירות הוא להתפלל בכל דהיקר בגלל החדשות שדווחו על כך

השנייה: ההשפעות היו שונות בתיאור התפילה עליו, יהי רצון שתפילת האל ושלום עליו. מאליק סיפר על סמכותו של אבו מסעוד אל-אנסרי, ואמר: שליח האל, יהי רצון שתפילת האל ושלום יהיה עליו בא אלינו בזמן שהיינו בהתכנסות סעד בן עובדה. בשיר בן סעד אמר לו: אלוהים ציווה עלינו להתפלל למענך, שליח אלוהים, אז איך להתפלל למענך? הוא אמר: שליח האל, תפילת אלוהים ושלום עליו, שתק עד שהיינו רוצים שלא שאל אותו. ואז שליח אלוהים, שיהיה עליו תפילת

אלוהים ושלום: אמור, "הו אלוהים, ברך את מוחמד ואת משפחתו של מוחמד כאשר התפללת לאברהם וברך את מוחמד ומשפחתו של מוחמד כפי שברכת את אברהם ומשפחתו של אברהם בך הם ראויים לשבח, לתפארת, ושלום הוא כפי שלימדו אותך. אנ-נסאי סיפרה זאת גם בסמכותה של טלה, בכך שהפילה את אמירתו: בעולמות ואמרה: ושלום כפי שלימדו אותך. ובפרק על סמכותם של כ'ב בן אוג'רה, אבו חמיד אל-סעדי, אבו סעיד אל-ח'ודרי, עלי בן אבי טאליב, א

בו חורירה, בוריידה אל-ח'וזאי וזייד בן חרג'ה, וזה אמרו שאבן הארית'ה הביא את זה בספרי האימאמים של החדית'. אל-טירמידי אימת את החדית' של כ'ב בן אוג'רה. נאמר על ידי מוסלמי בסהיה שלו עם החדית' של אבו חמיד אל-סעדי. אבו עומר אמר: שועבה ואל-ת'אורי סיפרו על סמכותו של אל-חכם בן עבדול רחמן בן אבי ליילה על סמכותו של כ'ב בן-אוג'רה, הוא אמר: כאשר נחשפה אמירתו של הקב"ה

א. את הדרשה הכין מג'יד בן סולימאן אל-ראסי, בתשיעי לחודש ג'ומאדה אל-אחיראה 1442, בעיר ג'ובייל, בשנת

ממלכת ערב הסעודית, ווטסאפ: 00966505906761

מתרגם דרשות עבדול רחמן

fatmtaslam11@gmail.com, כתובת המייל שלך